

Jesús Pacheco Julià

L'ordre del foc

Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2016

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2016-P-R-00XX-0099

© del text: Jesús Pacheco Julià

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2016

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Jesús Pacheco Julià

L'ordre del foc

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2016

JESÚS PACHECO JULIÀ

Jesús Pacheco Julià va néixer a Gualba, Vallès Oriental, l'any 1964. Actualment viu a Sant Celoni, és director i treballador d'una empresa de construcció de cases, rehabilitació d'habitatges i especialista en restauració de masies i de monuments. Aprofita les hores de feina manual per anar rumiant les seves obres i, quan li ve la inspiració, anota les idees en una llibreta, que quan torna a casa converteix en literatura.

Es va llicenciar en filologia catalana i castellana a la Universitat Autònoma de Barcelona, diplomat CAP per l'Institut de Ciències de l'Educació de la UAB i ha fet cursos de doctorat.

Ha estat jugador d'escacs de primera categoria, exfederat. Ha estat membre de diversos jurats literaris, director de cinefòrum, a la Biblioteca Frederica Montseny de Canovelles i, de 2004 a 2009, ha portat les Tertúlies literàries de l'Ajuntament de Sant Celoni.

Ha publicat tres reculls de contes: *Tots els àngels del món*, guanyador del XIII Premi de Narrativa Ribera d'Ebre 1995; *Anomeneu-lo amor*, finalista del 1r Premi de Narrativa Bearn 1997 i *Ficcionaris*, finalista del 1r Premi de Narrativa de Sant Just Desvern 1999.

El poemari *L'ordre del foc*, de Jesús Pacheco Julià, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XL Premi de Poesia dels Premis Castellitx 2016. En foren jurats, Gabriel Janer Manila, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

L'ordre del foc

«Quasi quidquam infelicius sit homine
cui sua figmenta dominantur».

(Hi ha algun ésser més infeliç que l'home
que es deixa esclavitzar per les seves prò-
pies ficcions?).

PLINI, EL VELL

(Citat per Pascal i per Montaigne)

I

**PARLA LA CIUTAT D'EFES, INDOLENT, DEL SEU FILL HERÒSTRAT,
OBLIDAT PER LA MEMÒRIA MACERADA DELS SEGLES**

...Trenca l'ordre sagrat del Foc.
Veuràs els falsos sons
que fan tremolar els fèmurs.
La terra es mou,
i allí dalt,
Heròstrat agonitza,
menjat per la seva creació:
interpretació roja
d'un pàl·lid món,
que retruny dins del gel,
desfent-se al sol;
sublim del llenguatge
heretgia. Prometeu
groc i foll,
sense fetje ni voltors.

II

**HERÒSTRAT L'INCENDIARI, ESSENT INFANT, CONEIX ÀRTEMIS,
LA SEVA DEESSA, LA DELS PITS BRUNS**

Onades alades em porten
la bona nova, deessa meva.
Onades alades em llepen,
rialleres, i diuen que Tu
i la mar, amigues,
em crideu.

Seré feliç oblidant
el tèrbol món,
mentre el Foc
el meu amic sigui.

I, ja mai més,
no em devorará
el vent.

III

**LA MARE D'HERÒSTRAT, L'EXPÒSIT,
VATICINA EL FUTUR DEL SEU FILL**

El crit del brau enamorat
esmicola en mil bocins
un instant d'un acotat temps.

S'ha sentit arreu, per la nit,
i alguns homes tremolaven
per la fúria desencadenada.

El brau mira la rosa,
tendrament, i fa que el món
torni a renéixer sense nom.

La mort, però,
sigil·losa,
va avançant.

IV

**HERÒSTRAT, ADULT, INVOCA LA SEVA ESTIMADA,
AGENOLLAT AL TEMPLE D'ÀRTEMIS**

Deessa meva,
vull ser el mai no nascut.
Seria l'ombra roja
i l'aigua que pensa.
No coneixeria la dolça lletra
ni tampoc l'antic joc.

Deessa meva,
no seria el jo cansat.
Seria la mòbil terra
i el somni ferm.
No coneixeria el cel humit
ni tampoc la joia dels sentits.

Deessa meva,
vull ser el Foc secret.
Seria com Tu,
generosa com la mar.
No coneixeria els trencadissos homes
ni la seva tenebrosa lluita.

Deessa meva,
digues, però,
si no fos home,
t'hauria pogut conèixer?

V

**EL GRAN SACERDOT, IRAT, REBUTJA HERÒSTRAT DEL TEMPLE
I CONDEMNA EL SEU AMOR IMAGINARI**

Els teus ulls planegen per l'horitzó.
Despietada, ets el cel.
Les teves ratlles ataquen la selva.
Ferotge, ets la terra.
Allà, al fons, unes ratlles salvatge.
Allí dalt, uns ulls indòmits.
Els vostres sentits s'apropen,
no us coneixeu, no sabeu qui sou.
Inexplicables fluids us recorren els cossos
i les instinctives mirades es relaxen.
A la selva, l'aigua es fa sentir
i us ajunteu encara més:
ha nascut el Foc etern,
el connubi de la terra i del cel.

Un secret arcà us ha unit,
però ni tu, àliga, ni tu, tigre,
no sabreu mai
com es deia el vostre amant.

IV

HERÒSTRAT IMAGINA EL SEU DESTÍ

Inici. Preludi. El teu nom i Tu.
Els teus ulls, enigmàtics espills.
Dolços mots. *Bacio soave*.
Verd fil d'Ariadna: recerca de braços.
Bruns estels, fixacions del teu cel.
Profunda i obscura,
deliciosa i delicada rosa.
Encontre: melodia blanca i roja.
La melodia dels cossos. I dels cors.
Nosaltres dos: solana i obaga;
fantàstiques nebuloses retrobades,
fetes de solitud, d'amor i de temps.
Tu i jo: en tot, per tot,
pel Foc extrem.

JESÚS PACHECO JULIÀ

VII

**PARLA EL TEMPLE D'ÀRTEMIS, ESPANTAT,
AUGURANT EL SEU FUTUR**

El sòcol de la mort
m'avisava del vent glacial
que tinc dins el fetsge.
Humides onades entren
i em destrossen,
fent-me renéixer
el roig oblidat.

Tènue avís
de l'ensorrament del
món.

VIII

HERÒSTRAT CONEIX HERÀCLIT, L'OBSCUR, ALS PEUS D'ARTEMIS

El roure fluïa
dins l'esquelet:
instant immòbil,
ple de molsa
i de rosada.
Enormes espais
que m'atansen,
fent-me tornar
al ventre.

Ja no vull pensar
en Heràclit,
sinó en els teus pits
entintats.

JESÚS PACHECO JULIÀ

IX

HERÀCLIT, L'ORACLE DEL FOC

Espill tancat de dia,
orfe del perill mut;
línia trencadissa
de l'ahir ja oblidat.

Espill cec a la mort.

X

LA SEGONA INVOCACIÓ D'HERÒSTRAT

Estirat a l'aspre temple
veig néixer el sol, astre atroç.
Desapareixo de les formes
i viatjo per la memòria,
i sols recordo i sento
la teva llunyana mirada.

Moltes llunes han passat
del dia que em vas dir:
—Heròstrat, el meu món
és orfe de temps,
però també és foll,
com el polze girant
dins la tassa d'oli.

No et puc veure, Àrtemis.
Tu no coneixeràs mai
l'angoixa que passen els núvols,
ni veuràs empal·lidir
les roques ni les roses.

La vida és el joc més llarg
i mai no en sabré les regles.

XI

EL DESCOBRIMENT

Immòbil lluna secreta
que fa que Castàlia,
font de joventut,
torni a renéixer.

Inexplicables línies
arriben al meu centre,
acaronant el ciment
del meu cos.

Ball de sons
que vénen, jogassers,
amb l'ordre
de la sacra esfera.

Epitelis coneguts
de la mítica deessa
que segueixo amb esperança,
oblidant-me del tèrbol vent.

Avui m'ha estat revelat
el meu destí:
feliçment, ja sé qui sóc.

XII

FINALMENT, LA POSSESSIÓ

Sense solana
estava dins.

Dolços mots rebem,
món es torna foll.
Sense solana
estava dins.
I, de tant soroll,
sords ens tornarem.

Sense solana
estava dins.

XIII

L'ORDRE DEL FOC (HERÒSTRAT CREMA ELTEMPLE)

Una lleugera inquietud
navega pel meu mar.
Sinuoses formes rodegen
el rígid edifici.
Tristesa arreu del món,
quallada d'ulls i de tintes.
I la pluja immortal em diu:

—El Foc és macerat,
cuina el teu epitafi!

XIV

**HERÒSTRAT ÉS CAPTURAT, EBRI D'IRREALITAT,
REPETINT EL SEU NOM SENSE PARAR.
EL CAPITÀ DE LA GUÀRDIA LI DIU:**

—Heròstrat, l'aspre temple
ja ha estat mossegat.
La teva nit només
ha estat teva.
Però ara, beneit,
el malèfic temps,
lleuger donatiu de l'eternitat,
et foradarà els porus
i farà que el vent
t'entri pels ulls.

XV

HERÒSTRAT, PERÒ, RECORDA ÀRTEMIS MENTRE ÉS TORTURAT

El núvol de la mort
taca els meus mots.
I mentre m'apropo
als teus pits,
penso en el dissortat món.
Ara et dono el meu Nom
i Tu l'acceptes —joiosa—;
no pensem en res
i el món continua girant.
No pararà mai —pensa-hi—,
mentre nosaltres no hi faltem.

XVI

PARLA ÀRTEMIS, LA DE LA PELL BRUNA

La nit passa lentament
aquí, al temple.
Vivint el temps
i esperant el nostre mar,
mai no escapçaré, Heròstrat,
les lletres del teu Nom.

XVII

ALEXANDRE EL GRAN, NASCUT LA NIT DE L'INCENDI,
ES PREGUNTA:

Efesis antics,
confeu-me el vostre món!

El vostre món,
foll com el meu,
ha estat pessigaire:
incert amor,
incerta mort.

Efesis antics,
recordeu que la torxa d' Heròstrat,
déu i home del Foc,
s'està desfent en la memòria
com el marbre entre les dents.

Efesis antics,
que potser mai no heu existit?

XVIII

ÀRTEMIS, O LA DESOLACIÓ

Els efesis antics,
Heròstrat, s'enganyaven.
No van saber desxifrar
el teu món:
 la banda obscura del Foc,
 el Nom en el teu nom.

XIX

ARISTÒTIL, PRECEPTOR D'ALEXANDRE, ESCRIU:

Heròstrat, així et diuen.
Moriràs trepitjant la teva ombra,
oblidat del món i del poder.
Únic en la diversitat folla
que trontolla en el llac de crom
dels noms i dels desitjos.

Recurs inacabable del vostre dolor,
ombrívola imatge de la lluna esquinçada.
Amor dels morts que mosseguen
la molsa, roja i vertiginosa,
dels desitjos sense nom.

Heròstrat,
tu també has rellegit
les línies de l'eternitat?

Heròstrat,
tu també has travat
l'immortal ordre del Foc?

Heròstrat,
el del Nom trencat.
Així et dius.

XX

LA MORT D'ERÒSTRAT

...Trenco l'ordre sagrat del Foc.

Presoner dels meus espais
que s'omplen amb polsim d'estels,
odiats i necessaris,
no puc estimar res més:
la teva ombra i Tu:
el foc del paradís,

Paradís ja perdut.

